

ŠKOLNÍK

z Š Hradecká Telesná
"Chvála vody"
2008/09

H. Bláhová (IX.A) – Kruhy na vodě – 1. místo

Úvodník

Přinášíme Vám mimořádné vydání našeho časopisu u příležitosti vyvrcholení našeho celoročního projektu „Chvála vody“.

Při příležitosti tohoto projektu se na naší škole dělo mnoho aktivit a z těch nejvýraznějších to byla literárně slohová a výtvarná soutěž.

Výsledky těchto dvou soutěží byly prezentovány na naší radnici v období 17.-22. března. 17. března proběhla slavnostní vernisáž výstavy Chvála vody, kde těm nejlepším z vás byly předány diplomy a ocenění.

Abyste se mohli vašimi výtvary znovu pokochat, přicházíme s tímto sborníkem.

Příjemnou zábavu!!

Vaše redakce

Poznámka: Pro lepší umělecký dojem z vašich výtvarných prací doporučujeme zhlédnout tento sborník na školních webových stránkách, kde ho nabízíme v elektronické podobě!

B. Neradová, K. Pelejová (VIII. A)
Svět pod hladinou – 3.místo

**VYHODNOCENÍ LITERÁRNĚ - SLOHOVÉ SOUTĚŽE
VE VOLNÉM PSANÍ**

kategorie 6. - 7. ročník

PRÓZA

1. místo	Filip NOVÁK, VI. A
2. místo	Anna HORNÍKOVÁ, VII. A
Marek NOVOTNÝ, VII. B
3. místo	Jana BLÁHOVÁ, VI. A
Marie KNOSOVÁ, VII. B

POEZIE

1. místo	Lukáš ONDRÁK, VI. A
2. místo	David FALAT, VII. A
Lenka CHALUPOVÁ, VII. B
3. místo	Jakub PALAS, VI. B
Pavel PEŠKA, VII. A

kategorie 8. - 9. ročník

PRÓZA

1. místo	Daniela BÍNOVÁ, VIII. A
Klára KŘÍŽKOVÁ, VIII. A
2. místo	Kateřina HORNÍKOVÁ, IX. C
3. místo	Michaela JAKOUBKOVÁ, VIII. A
Jana KNOSOVÁ, VIII. A

POEZIE

1. místo	Jan LNĚNIČKA, VIII. A
2. místo	Veronika BABOROVÁ, IX. A
3. místo	Klára PELEJOVÁ, VIII. A

Cena poroty: Erik BILLÝ, IX. B

VÝSLEDKOVÁ LISTINA :

ktg. 6. - 7. roč.

Jednotlivci:

Název práce:

1. místo	Marie Knosová (VII. B)	" Moře v krabici "
2. místo	Jana Čeloudová (VII. B)	" Telč a voda "
2. místo	Marie Knosová (VII. B)	" U vody "
3. místo	Michaela Pulkrábová (VI. A)	" Štír "
3. místo	Kristýna Svátková (VI. B)	" Ryby "

Skupiny:

1. místo	Nikola Čermáková, Lenka Chalupová, Michaela Mácová (VII. B)	" Ledová jeskyně "
2. místo	Jana Čeloudová, Miroslava Hajdíková, Ivana Hrošková (VII. B)	" Koloběh vody "
2. místo	Eva Hrošková, Veronika Hudínková, Michaela Mácová (VII. B)	" Voda všepomocná "
3. místo	Eva Hrošková, Ivana Hrošková, Veronika Hudínková, Dominik Málek, Marek Novotný, Michaela Smejkalová (VII. B)	" Zrození mořské panny "

VÝSLEDKOVÁ LISTINA :

ktg. 8. - 9. roč.

Jednotlivci:

Název práce:

1. místo	Hana Bláhová (IX. A)	" Kruhy na vodě "; " Vodní cesta Telčí "
----------	------------------------	---

2. místo	Jana Knosová (VIII. A)	" Létající kapr "
----------	--------------------------	-------------------

2. místo	Dominik Zásměta (IX. C)	" Proměny "
----------	---------------------------	-------------

3. místo	Eva Šebestová (IX. A)	" Na vlnách "
----------	-------------------------	---------------

3. místo	Veronika Zerzánková (IX. A)	" Bůh Atlantik "
----------	-------------------------------	------------------

Skupiny:

1. místo	Marie Jehličková, Klára Křížková (VIII. A)	" Ve vodě a kolem vody "
----------	--	--------------------------

2. místo	Veronika Pulkrábová, Monika Smejkalová (IX. A)	" Slza v oku "
----------	--	----------------

3. místo	Barbora Neradová, Klára Pelejšová (VIII. A)	" Svět pod hladinou "
----------	---	-----------------------

3. místo	Jana Horníková, Pavlína Komínová (IX. B)	" Z vodní říše "
----------	--	------------------

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Próza

1. místo

Kapky vody

V. Zerzánková (IX.A) – Bůh Atlantik – 3.místo

Byly jednou dvě kapky. První kapka byla velice chytrá, procestovala mnohokrát svět. Mohli jste se jí zeptat na cokoli a o všem toho věděla tolik, až vám z toho šla hlava kolem. Naopak druhá kapka byla velice zvědavá a neustále se na něco vyptávala.

Jednoho dne navrhla kapka Zvědavka prozkoumat svět:
„Moje kamarádko,

Všudybylko, nechceš mi ukázat svět? Sedět v obláčku mě už nebaví.” Všudybylka nadšeně souhlasila a hned ukázala Zvědavce, jak se dostat z obláčku na zem. Bylo to velice střežené tajemství a cestu na zem vědělo jen pár vyvolených kapiček.

„Musíš se hodně soustředit a přát si spadnout na zem.” Kapičky se soustředily, soustředily, až se propadly. Letí, letí, až spadnou do rybníka.

Zvědavka se začne hned vyptávat: „Všudybylko, kam jsme to spadly?” Všudybylka bystře odpovídá: „Jsme v Telči ve Štěpnickém rybníku. Je to jeden ze tří rybníků, který sloužil k obraně města. Telč byla původně vodní pevností obklopenou kolem dokola vodou.” Zvědavce se úplně tajil dech, ale Všudybylka pokračovala: „Teď dávej pozor, za okamžik vklouzneme do zámeckého parku a uvidíš, kde se dříve nacházel padací most. Tento most byl samozřejmě spouštěn jenom pro vítané hosty, proto nepřátelé neměli šanci se dostat za městské hradby.”

Za okamžik byly v parku a kochaly se nádherou telčského zámku. Všudybylka zasvětila Zvědavku i do jeho historie. Nezapomněla se zmínit i o

tom, že zde bylo točeno mnoho krásných pohádek. Zvědavka okamžitě zatoužila stát se také princeznou a prohánět se po krásných zámeckých komnatách.

Ani se nenadějí a ocitnou se se v dalším rybníku: „Právě jsme v Ulickém rybníku, který je ze všech nejmenší, ale stejně důležitý. Pozorně se rozhlédni, támhle uvidíš Belskou lávku. Tu dostalo město Telč jako dárek od svých kamarádů ze Švýcarska.”

Sotva si prohlédly lávku a také částečně zachované městské hradby, už padaly malým vodopádem, který je zavedl až do posledního telčského rybníka, a to do Staroměstského. Všudybylka praví: „Za okamžik toto krásné historické město opustíme a vydáme se dál a dál, až doplujeme do moře. Cestou uvidíme ještě spoustu krásných zajímavých míst. Máš se na co těšit, Zvědavko.”

Ale v tom momentě začalo mrznout, voda v rybníku se začala postupně měnit v led. V kousíčky ledu se proměnily i naše dvě kapičky. Na další putování světem musejí počkat až do jara...

Filip Novák, VI.A

V. Hudínková (VII.B)

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Proza

2. místo

Po řece Dyji

Byl krásný, slunečný den. Sluníčko nádherně svítilo. A najednou, zčista jasna, u lesíka vytryskl pramínek a sluneční paprsek zasvítil na krásnou duhovou kapku. Ale nebyla to obyčejná kapka, byla totiž kouzelná.

Z té kapky se narodila krásná, docela malá víla Dyjička. Měla krásné, duhové, zlatou nitkou prošíváné šaty, krásné dlouhé vlnité vlasy. Jak se její dlouhé vlasy vlní, tak se vlní řeka Dyje. Ale žádný člověk o ní vůbec neví.

Dyjička se o řeku Dyji krásně stará.

Jednoho dne
k večeru se
k prameni Dyje
zatoulal
nepořádný člověk,
křičel a nadával.
To probudilo vílu
Dyjičku. Už
chtěla nezbedníka
napomenout, ať si
jde pokřikovat
někam jinam, že
pramen si
potřebuje

E. Hrošková, V. Hudínková, M. Mácová (VII.B)

Voda všepomocná – 2.místo

odpočinout, ale uvědomila si, že by se prozradila, přemýšlela a zavolala si na pomoc mráčky a poprosila je, aby nezbedníka pokropily.

Mráčky nezbedníka tak pokropily, až si uvědomil, co všechno škaredého udělal a provedl, a řekl si, že už nikdy dělat neplechu nebude.

Dyjička se o pramen a řeku krásně stará.

Anna Horníková, VII.A

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Próza

2. místo

Pramen řeky Dyje

Nedaleko Třeště v malé vesničce Hodice žil muž jménem Tomáš Dyjerič. Celá třešťská oblast byla velice chudá na vodu, a proto tady hodně lidí churavělo a umíralo. Tomáš už to dál nemohl snášet. A tu ho napadlo, že půjde pro pomoc třeba. umíralo. Tomáš už to dál nemohl snášet. A tu ho napadlo, že půjde pro pomoc třeba k samotnému čertu.

Vydal se proto k Čertově skále, která se nachází kousek od vesnice. Jakmile k Čertovce došel, volal na čerta. Ten zrovna spal a hrozně se rozzlobil, kdo ho to budí. Tomáš se čerta nezalekl a hned ho prosí, jestli by mu nepomohl pro vesnici a okolí získat pitnou vodu. Čert se zasmál a v duchu už pře mýšlel, jak by Tomáše obelstil a získal jeho duši. "Dobrá, pomůžu ti. Blízko odsud vytéká ze země pramen. To místo ale nebude lehké objevit. Nachází se na loučce mezi hlubokými lesy. Víc ti neřeknu. Ale pozor, človíčku, jestli pramen nenajdeš do zítřejšího rána, než kohout zakokrhá, tvoje duše bude má!" Tomáš dlouho neváhal a hned se vydal na cestu. Prošel Hamr, Kozralka, Vackův kopec, zabloudil i do Díry, ke Svalenému stromu, prohledal i místa U Lopaty a Na Vršku, ale pramen nikde.

K večeru se celý utrmácený vrátil domů. Vyčerpáním ihned usnul. A zdál se mu podivný sen: S košíčkem v ruce měl namířeno na Jelenici na houby. Vždyť smaženici milovala celá jeho rodina. A jak tak jde, potká dřevorubce. Ten mu ani neodpoví na pozdrav, jen se tak na něj zvláště dívá. Poté pravou rukou ukazuje jedním směrem...

Tomáš se celý zpocený vzbudil ze sna. Už si ani nepamatoval, co se mu zdálo, jen měl takový divný pocit. Tu si vzpomněl na pramen a na čerta. Vykoukl z a zjistil, že noc je téměř u konce. Za chvíli se rozední a zakokrhá kohout... A on svůj úkol nesplnil! Najednou dostal nápad. Aby získal čas k dalšímu hledání pramene, musí zajistit, aby kohouti nekokrhali. Obešel vesnici a všem kohoutům podvázal zobáky. Ale co dál? Kde pramen hledat? Vždyť už prošel celé okolí. Zčistajasna se mu vybavil dřevorubec ze sna. Co mu to naznačoval? Proč stále ukazoval k rozsičským lesům? Že by se onen

tajemný pramen nacházel právě tam? Tomáš se vypravil tím směrem a netrvalo dlouho a našel, co hledal. Zajísal. Do džbánu nabral vodu z pramene a rychle pospíchal k čertovi. Protože kohout do sud nekokrhal, čert stále spal. Když ho Tomáš probudil, opět se rozvzteklil. Došlo mu, jak ho vesničan napálil. "Podvedl jsi mě! To ti jen tak neprojde! Dostaneš ještě jeden úkol, a když ho nesplníš, propadneš peklu! Ukážu ti teď jednu věc a ty ji musíš správně pojmenovat. Jestliže to zvládneš, jsi volný." Čert strčil Tomášovi pod nos houbu. Jakmile Tomáš uvidí, co má čert na dlani, zaraduje se. Okamžitě pozná oblíbené houby, které tak rád trhá na starých pařezech na Jelenici. Radostně zvolá: "Ale to je přece štitovka jelení!" Čert jen pokývne, za šklebí se a v tu ránu je pryč. Šťastný Tomáš utíkal do Hodic, všem pověděl o prameni s pitnou vodou. Do vsi i okolí se opět vrátilo zdraví a radost. Vždyť voda, to je život!

A na paměť statečného činu Tomáše Dyjeriče vesničané začali objevenému prameni (řece) říkat Dyje.

Marek Novotný, VII.B

N. Čermáková, L. Chalupová, M. Mácová (VII.B)

Ledová jeskyně – 1.místo

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Próza

3. místo

Moje příšera Bluen

Všechno to začalo, když chlapec jménem Daniel našel na břehu jezera Loch Ness neobvykle velké vejce. Doma vejci nožem odřezal tvrdou skořápku. Daniel uvnitř vejce našel modrošedě zbarvené zářící stvoření podobající se želvě s dlouhým krkem a plovoucími blánami. Daniela ráno napadlo, že jej naučí plavat, položil ho do sudu a napustil vodu. Zvíře se vody prvně leklo, ale potom začalo v klidu plavat.

Další ráno zjistil, že zvíře znásobilo svou velikost. Daniel se odebral do knihovny a hledal podrobnosti a podivné příšeře. Po pěti hodinách hledání našel v knize zajímavé informace. V knize stálo, že jí všechno, co je k jídlu, a že je to vlastně mořský kůň. Knihu si z knihovny vypůjčil a utíkal domů. Doma dal Daniel příšeře jméno Bluen.

Po několika dnech zjistil Daniel, že Bluen se už do sudu nevejde, proto napustil vanu a Bluena ponořil do vody. Táta Joy Chanel, který zahlédl Bluena ve vaně, vešel do koupelny a zeptal se Daniela, co to je za nestvůru. Daniel s klidem odpověděl, že je to jeho nový přítel Bluen, mořský kůň. Joy na to: „Mamince ani muk, už takhle nestrpí ani psa, ta by ti dala“. Daniel řekl o Bluenovi i své sestře Dominice a ta si ho hned oblíbila.

Za pár dní se u Channelsnových konalo každoroční shromáždění všech přátel a rodiny, ale co se nestalo. Pes Baki našel Bluena čirou náhodou ve skleníku, kde přebýval, jak si prohlíží knihu, kterou mu tam donesl Daniel, aby se něčím zabavil. Baki se po něm rozběhl, vystrašený Bluen začal pomalu se strachem utíkat. Zrovna všichni večeřeli, když v tom na stůl vběhl Bluen, běžel po stole až na konec a vyskočil z okna. A Baki za ním. Byl sice uvázaný, ale až po dvou minutách provaz došel a Bakiho to strhlo zpátky. Bluen se otočil a s úsměvem pokračoval.

Maminka se po nezdařilé večeři ptala Daniela a všech ostatních z rodiny: „Co to má znamenat?“ Všichni dělali, že o tom nic neví. Jednoho dne, když maminka Lara chtěla jít vyprat prádlo, uviděla Bluena, lekla se, uklouzla a zlomila si nohu. Tatínek ji odvezl do nemocnice a vysvětlil jí

všechno od začátku. S pomocí Joya Bluena museli dopravit zpátky do Lochnesského jezera, protože maminka poručila, že tu potvora doma nechce, že by o tom jen kolovaly řeči a navíc Bluen byl moc velký a doma už by pro něj nebylo místo.

Daniel se s pláčem rozloučil s Bluenem a vypustili ho. „Plav,plav,“ vykřikl Daniel. Byl na maminku moc naštvaný, a proto se zavřel do pokoje a několik dní za sebou nevylezl. Daniel si s pláčem v pokoji pročítal knihu, kterou dal Bluenovi do skleníku, aby se nenudil.

Po několika letech se zjistilo, že v jezeře žije obrovská příšera a že je podobná nestvůře v pověsti, za pomoci rybáře, který jí viděl na vlastní oči a dokonce ji zveřejnil na fotografii, vědci vyzkoumali, že je to vlastně zveřejňovaný mořský kůň. Když to Daniel viděl v novinách, byl velice šťastný a dokonce pomohl mamince s úklidem. Najednou uslyšel Bakiho štěkání, podíval se z okna a viděl ho, jak štěká do jezera na něco v pozadí, když v tom najednou spatřil stín Bluena a hned běžel ven ke břehu a hlasitě zakřičel: „Bluene!!!!!!“

V dálce se ozval hlasitý řev. Daniel věděl, že Bluen se skrývá někde v dálce a vzal si motorový člun a vyjel na jezero. Uprostřed jezera znovu hlasitě s radostí zakřičel: „Bluene!!!!.“ Pod člunem se náhle objevil stín a Daniel s napětím pozoroval klidné jezero. Když se najednou z vody vynořil Bluen a kousl Daniela do nohy. Danielovi tekla krev. Najednou se z druhé strany vynořil další Bluen! Daniel se strachem pozoroval dvě příšery, jak na sebe řvou a rvou se. Už věděl, že jeden z nich je Bluen, jenomže který? Hlavou mu proudilo plno vzpomínek a marně si vybavoval to, co je na Bluenovi jedinečné, když tu najednou jedna z příšer kousla tu druhou příšeru do jejího slabého místa, a ta se s hlasitým vzlykotem ponořila do hlubokého jezera. Musel to být Bluen. Věděl, že by Bluen nikdy nebyl nebezpečný, a tak si mu sedl na krk a nechal se unášet hlouběji do jezera.

Pak pochopil, že v jezeře žije více mořských příšer, protože je viděl okolo sebe. Vylíhli se také z podivných vajec a Bluen je jediný, který je ochočený. Pak dokonce zjistil, že Bluen má už i děti a přítelkyni. Řekl to i Dominice a každý den po škole je navštěvovali a hráli si s jejich dětmi. Maminka byla ráda, že Daniel už je zase šťastný. Pak si uvědomil, že má vlastně skvělého a netradičního přítele, který ho zachránil před zlým mořským koněm z Lochnesského jezera.

Jana Bláhová, VI.A

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Próza

3. místo

Z dědečkových vzpomínek

Voda je nepostradatelná v jakémkoliv období. Říká se, že hlad je převlečená žízeň. Můj děda často vzpomínal na dobu, kdy v jeho rodné vesnici Žatec nebyl žádný vodovod. Byla tam jenom studna v lese vzdálená půl kilometru od vesnice. Sedláci se dohodli, že ze studny vybudují rezervoár a obecní vodovod.

J. Čeloudová, M. Hajdíková, I. Hrošková
(VII.B) – Koloběh vody – 2. místo

Nejprve museli promyslet, zda mezi sebou vyberou dost peněz, aby mohli nechat nakreslit odborné plány. Když získali projekt a povolení ke stavbě, pustili se do díla. Musím dodat, že to bylo v roce 1931. Z toho je zřejmé, že nepoužívali žádnou techniku, ale všechno vykopali ručně. Jejich nářadím byly motyky, krompáče a lopaty. Samotné položení vodovodu

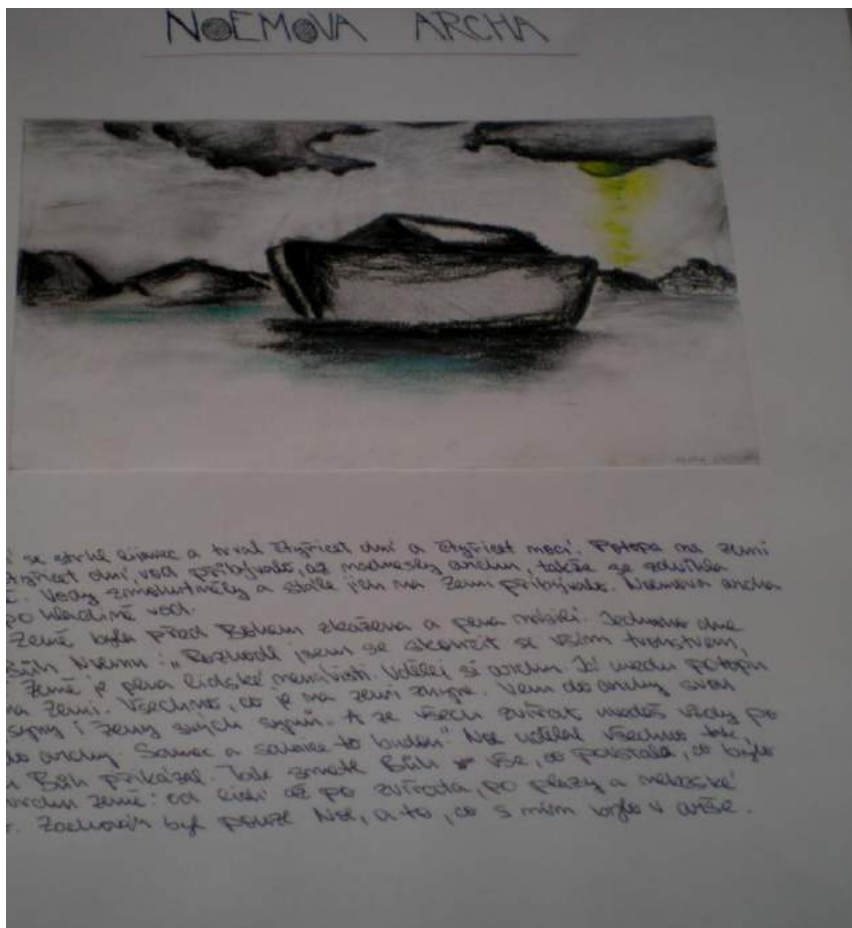
provedla specializovaná firma z Vyškova. Tímto způsobem vybudovali obecní vodovod. Byl vybudován dobře, vody bylo dostatek pro celou vesnici a byla v kojenecké kvalitě.

Pramen vody se nachází v lese blízko pole. Jak šel čas a měnily se způsoby obdělávání půdy, projevilo se to i na kvalitě vody. Při pravidelné kontrole vzorků se zjistilo, že se zvyšuje obsah dusičnanů. Bylo to důsledkem chemického hnojení. Můj děda, který se staral o obecní vodovod, navrhoval vymezit pásmo sousedící s pramenem a zde nehnojit. Ale to bylo v 80. letech minulého století, kdy měly velké výnosy v zemědělství přednost nad kvalitou. A tak se stalo, že od roku 1983 překročil obsah dusičnanů povolenou hranici a

voda nebyla vhodná pro kojence. Dědu to mrzelo, a proto dál usiloval o změnu.

K ní došlo až po revoluci v roce 1989, kdy se pole ze státního statku vrátilo původnímu majiteli. Napáchané škody na kvalitě vody však budou trvat asi dlouho. Teď po dvaceti letech už se kvalita vody zlepšila, ale stále nedosahuje kojenecké kvality. To zřejmě potrvá ještě dlouhou dobu.

Marie Knosová, VII.B

M. Jehličková, K. Křížková (VIII.A)

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Poezie

1.místo

Telč

Jezerní růže,
tak se jí říká,
nikdo ji uchopit nemůže,
ale i přesto,
je Telč krásné město.

Rybníků je tu dosti
a lidé dobráci od kosti.
Okolo vodních ploch
chodím každý den,
když slunce pálí,
já vidím v dáli
odraz ve vodě jak sen.

Kachnám našim donesu chleba,
už z dálky vidím,
jak mává mi děda.
„Dědečku, hezký den!
To je mé rodné město,
krásný sen!“

Lukáš Ondrák, VI.A

Hana Bláhová (IX.A)
Vodní cesta Telči – 1. místo

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Poezie

2. místo

Vodník

Vodník je vody pán,
nežije tam sám,
žijou s ním také rybičky
a jiní vodní tvorečci.

V poličkách má hrníčky,
jsou v nich malé dušičky.
Na hrníčkách kytičky
a zavřené pokličky.

Občas ze sousední tůně
přijde k němu kamarád,
sesednou se kolem stolu
a povídají si spolu.

A když večer měsíc svítí,
usadí se na vrbu,
pozoruje rybky v tůni
a večerní oblohu.

David Falat, VII.A

K. Horníková (IX.C)

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Poezie

2. místo

Jana Čeloudová (VII.B)

Voda

Voda teče z horských skal,
ožije z ní každý sval.

Je to součást života,
kolem nás se třepotá.

Vlnka s vlnkou hraje si,
slunce svítí nad lesy.

Teče až v tu širou dálku,
dává život a ne válku.

Válka lidem bere sílu,
Voda dává radost k dílu.

Lenka Chalupová, VII.B

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Poezie

3.místo

Voda pro ryby

Teče voda teče
od potůčku k řece.

Řeka teče do moře,
chytíme v ní úhoře.

V moři žijí žraloci,
jsou to velcí jedlíci.

Velké ryby velryby
říkají si: „Co kdyby...“

„Co kdybychom byly malé?
Byly bychom více čilé?“

Rybka hravá, dravá, čilá
ve vodě se narodila.

A za malý okamžik
plave líp jak závodník.

Plno velkých závodníků
začínalo na rybníku.

Za pár roků dohonili
třeba parník nebo štika.

A o tom sní velryby,
které nikdy nebyly

na žádném tom rybníku
a neznají tu štika.

Jakub Palas, VI.B

J. Knosová (VIII.A)
Létající kapr – 2. místo

KATEGORIE 6. – 7. ročník

Poezie

3. místo

Studánka Páně

Studánka blízko Javořice
ukryta v lesním porostu,
občerství za letního měsíce,
každého znaveného turistu.

Voda i v úctyhodné hloubce je ryzí,
jež nikdy nezamrzá ani nemizí.
Ber si jí, kolik chceš,
až jí vypiješ ani po ní neškytneš.

Ty studno prapodivných jevů,
jež dostupná jsi pouze ze dvou směrů,
ty ve svém nitru husitský znak skrýváš
a tajemno všem návštěvníkům skýtáš.

Studánko blízko Lhotky,
ty jsi modlou mé matky.
Ty jsi nezapomenutelná část mého žití,
bez tebe bych na světě nemohl býti.

Pavel Peška, VII.A

E. Šebestová (IX.A) – Na vlnách – 3. místo

KATEGORIE 8. – 9. ročník

Proza

1. místo

Nálada deštivého dne

Telč je samo o sobě pohádkové město. Všichni jistě známe procházky městem ve slunečném dni, které jenom přetéká teplem, ale prošel si někdo Telč či jiné město za letního deštíku? O tom pochybuji, protože za deště jsou všichni lidé zalezlí doma a ani je nenapadne, aby si vzali deštník nebo pláštěnku a vydali se na průzkum do deštivého dne. Vlastně to i chápu. Moknout z vlastní vůle, to přece nedává smysl. Ale kdybyste to zkusili, zjistili byste, že na courání mokrou Telčí něco je.

Když spadnou první kapky deště v letním horkém dni, některý člověk cítí pocit naštvání ze zkaženého počasí. Jiní lidi si zase oddychnou, že se konečně - po několika dnech horka - vzduch a půda trochu provlhčí. Já osobně mám letní déšť celkem ráda, a tak jsem se i za mamčina brblání, že nachladnu a dostanu rýmu, vydala na letní deštivou procházku Telčí.

S kapičkami deště bubnujícími o povrch deštníku nad mou hlavou jsem se zastavila Na Hrázi. Pohled na Uličský rybník byl uchvacující. Drobné kapky vytvářely na hladině rybníka plující kolečka. Stromy hrající barvami se kolébaly v jemném vánku, jako by chtěly tančit ukolébavku. Jejich listy se prohýbaly pod tíhou deště, takže se každou chvíli sklony k zemi, jako kdyby se klaněly přicházející přeháňce, že je vysvobodila ze dnů sucha. Vypadalo to, že se půda snaží pohltit co nejvíce vody, aby dešti dokázala, jak moc potřebuje tekutiny. Dřevěná lávka uprostřed rybníka zase dokazovala, jak se těší na očistu od prachu a jak umí prokouknout po čerstvé spršce. Málem se mi nechtělo od té krásy odejít, ale v Telči jsou i jiná místa, která jsem si toužila prohlédnout za deštivého dne.

Cesta do městského parku nebyla jako vždy cítit roztaveným asfaltem. Vozovka byla cítit jinak. Byla v ní vůně deště, který zchladil asfalt do míry chladného ledu. Bylo to, jako kdyby mě do nosu udeřila vůně uvolnění, vůně štěstí a prožitku z deštivého dne. Nedalo se odolat pokušení vyzout trochu promoklé botasky a projít se dokonale vyčištěnou cestou. Vůbec mě nestudily nohy, jak jsem očekávala.

Neobula jsem se ani před jindy prachu plnou cestou. Za parného dne se tu nedá skoro jít, protože prach spolu se štěrkem tvoří nepřekonatelnou

vzdálenost rozfoukaného písku, kde se nedá dýchat, od kýženého ráje plného zelených stromů s trochou chládku. V deštíku byla cesta nádherně uležená, ale vůbec ne blátivá. Všechnu vodu vsákla země, takže na prašném povrchu vznikl perfektní polobeton. I tak by se to dalo říci.

Jindy nepřekonatelnou cestu jsem měla za zády neskutečně rychle, že jsem si ji skoro ani nevychutnala. Málem jsem si jí prošla znovu, ale pak jsem se zahleděla do zeleného království nádherně vonícího deštěm a rázem byly mé další kroky jasné. Dychtivě, ale zároveň pomalu jsem prošla bránou do parku. Najednou jsem si připadla jako v pohádce. Jako kdybych přešla pomyslný most do země plné života, zeleně a neexistující reality v podobě udržované džungle. A přitom jsem se jenom přemístila do prostoru plného stromů a kyttek. Stačí tak málo, aby se člověk cítil neskutečně.

Jako omámená jsem se vydala na úzkou cestičku a rozhlížela jsem se všude kolem sebe. Cítila jsem potřebu vychutnat si každický pohled na jednotlivý strom. Za deště jsem nepotkala jediného človíčka, a tak bylo v té mokré nádhře neuvěřitelné ticho. Bylo slyšet jenom bubnování kapek na listy, vodní hladinu i na cestu.

Stromy opět tancovaly na ukolébavku, ale trochu jinak než Na Hrázi. Připomínalo mi to, jako by už déšť uvítaly a teď se chtěly ukázat jinému hostovi...Mně. Tancovaly pro mě. Byla jsem jediným hostem parku. Stromy se ke mně skláněly,

M. Knosová (VII.B)

Moře v krabici – 1. místo

potůček se více rozvážil a sem tam vydal žbluňknutí. Ptáčci ve svých úkrytech zpívali do rytmu kapek a vítr si lehce pohrával s korunami stromů. Vodní hladina se čeřila a mě naváděla, abych se šla vykoupat. Květiny měly uzavřená poupátka a přitom byly tak výrazné a voněly na dálku. S vůní deště to bylo neuvěřitelné aroma...

Domů jsem se vrátila jako ve snech. Pořád jsem myslela na to, že jsem si získala náklonnost parku a všeho kolem něj. Na tento den nikdy nezapomenu a nepochybuji o tom, že si ho někdy zopakuji.

Daniela Bínová, VIII.A

KATEGORIE 8. – 9. ročník

Proza

1. místo

Cesta kolem Telče

Když je špatná nálada, tak je podle mého nejlepší se jít projít do přírody. Dostat se na konec Telče a pozorovat šum větví, vody a třeba i ruch města. Je to na špatnou náladu můj malý lék. Proto jsem se už několikrát kolem Telče procházela. Nejradši pozoruji vodu a stromy.

Chodila jsem většinou směr Staré Město, po Dlážkách a pozastavovala jsem se u lavičky stojící u rybníka a rozzářenýma očima jsem pozorovala

vlínící se Staroměstský rybník a stromy, které lehounkým větříčkem šumí a ohýbají se. Pak jsem kráčela po úzké cestě směrem ke kostelu Matky Boží a šla zapálit svíčku na dědův hrob a pokračoval směr rozhledna na Oslednicích.

Cestou jsem pozorovala okolí a poslouchala zpěvy pěnkav, kosů a dalších drobných ptáků. Cesta byla vlhká a kluzká, sem tam byly malé kaluže a v nich se odrážely koruny stromů. Když jsem došla k lavičce u rozhledny, která byla můj druhý záchytný bod, lehla jsem si na ni. A se zavřenýma očima poslouchala celou přírodu, která

K.Svátková (VI.B) – Ryby – 3. místo

zvláště zpívala kolem mě. Připadalo mi, že příroda aspoň na chvíli šumí,...zpívá jen pro mě. Byl to krásný pocit.

Protože bylo šero, pomalu se rozsvěcovaly lampy v Telči. Z kopce, kde stála rozhledna, byla vidět celá rozsvícená Telč, od začátku až do konce. V tu chvíli jsme si opět uvědomila, jak je Telč malá a kolik je v ní rybníků, bylo to krásné, zase po době vidět celou Telč.

Čas už se blížil noci a já se musela vydat k domovu. Doma jsem si udělala čaj a šla spát.

Ve spánku se mi zdál sen a ten bych vám teď chtěla krátce převyprávět:

V mém snu se mi zdálo o Telči. Postihly ji záplavy a lidé se odstěhovali pryč do dalekých vesnic nebo měst. A jediný, kdo v Telči zůstal, jsem byla já.

Nikdo tu nebyl, Telč byla opuštěná a já také. Voda zaplavila veškeré krámy, hospody a byla vidět jen věž svatého Ducha. Já se ve věži schovala a modlila se, aby voda už nestoupala, aby klesala a také, aby se lidé opět vrátili do města.....

Ráno jsem se probudila a oddechla si, že je sen už za mnou a doteď je mi záhadou, jak měl sen skončit, ale aspoň jsem si uvědomila, že voda může být i přítel, i nepřítel člověka.

Do přírody v okolí Telče se ráda vracím a občas si i vzpomenu na můj záhadný sen o kruté

J. Čeloudová (VII.B) – Telč a voda – 2. místo

vodě. Chtěla bych, aby takovou přírodu mohly vidět i děti, které nemají to štěstí jako já a trpí třeba těžkou nemocí, nebo žijí jako otroci. A také bych si přála, aby si lidé vody vážili a nemařili si ji odpadky a dalšími věcmi, co škodí přírodě.

Klára Křížková, VIII.A

KATEGORIE 8. – 9. ročník

Próza

2. místo

Dračí slzy

Před mnoha a mnoha lety, kdy bylo po celé Zeměkouli draků nespočet a lidé se snažili všechny zabít, vznikla podvodní dračí říše.

Jak už jsem řekla, draků bylo mnoho, ale lidé jich také mnoho zabili. Mysleli si, že jim zapalují pole, lesy, kradou ovce a jiný dobytek. To ale byla jen lidská představa. Draci byli a jsou hodní. Pole nebo les lidem zapálilo sluníčko a blesky, ovce se jim zatoulaly a jiný dobytek jim zabavil král. Lidé z toho byli nešťastní a pili. Po pití viděli vidiny draků, jak jim škodí.

Draci byli smutní, že jim lidé křivdí. Chtěli s nimi být za dobře a pomáhat lidem v jejich těžkém životě. Lidé však věřili svým vidinám a ty, kteří tvrdili, že jsou draci hodní, trestali různými tresty. Všechny nehody a katastrofy, které se lidem staly, dávali za vinu drakům. Posílali za nimi rytíře, aby je zahubili. Draci rytíře neradi zabíjeli, ale co měli dělat, když chtěli žít.

Když už byli draci skoro před vymřením, svolali si poradu. Dlouho se radili, co dál. Jak se bránit před lidmi, kteří jim křivdí? Žádného nic nenapadalo a už se báli, že nic nevymyslí. Vtom přilétl poslední ostroocasý drak, který tam ještě nebyl. Přistál uprostřed kruhu, který tvořili draci, ze zad mu seskočil s velkou obtíží rytíř. Všichni draci se vylekali a jako by nevěřili svým očím. Drak však promluvil: „Omlouvám se za pozdní příchod. Tento rytíř mě zdržel. Přišel za mnou do jeskyně za vodopádem a křičel, že přichází v míru a má nás rád. Prý věří v hodné draky a chce nám pomoci. Vyslechl jsem si, jaký má plán a přišel mi velmi dobrý. Nuže ať vám ho poví sám.“ Rytíř stál vedle draka. Podíval se na něj a na všechny okolo. Začal s vyprávěním: „Můj dědeček mi vyprávěl, že když byl mladý, kamarádil s draky. Věděl, že jsou hodní, ale nikomu to neřekl, protože se bál trestu. Prý s vámi trávil většinu času. A jeden starý drak dědečkovi vyprávěl o jezeře z dračích slz. Prý až bude drakům nejhůře, vyplakají si jezero a v něm se ukryjí. Pod jezerní hladinou budou mít krásnou zemi. Spousty skal, vodopádů, hor a travnatých plání. Také se tam setkají se svými předky. Po jejich svolení smí i hodní rytíři žít s nimi. Až přijde čas vytvořit dračí jezero, draci to prý poznají. To mi vyprávěl dědeček.“ Rytíř domluvil a jednomu drakovi ukápla křišťálová slza.

E. Hrošková, I. Hrošková, V. Hudínková, D. Málek, M. Novotný,
M. Smejkalová (VII.B) - Zrození mořské panny – 3. místo

Postupně začali všichni draci brečet. Všem se z očí hrnuly křišťálové slzy. Po krátkém čase vyplakali své jezero, Dračí jezero.

Přišla noc, hladina jezera se leskla a odrážela kouzelné měsíční paprsky. Rytíř si sedl na záda draka, se kterým přiletěl. Všichni draci zamávali křídly. Vzduch se rozvířil, hvězdy a měsíc se rozzářily nejjasnějším světlem a draci se vznesli do vzduchu. Když už ani nebyli vidět, vlétli jeden po druhém i do jezera.

Tu noc zmizeli všichni draci z očí lidí. Také svolili, aby k nim mohli přijít všichni rytíři. A proto ti, co se s draky utkali proti své vůli na rozkaz, přišli do říše draků, kde jim nic nehrozilo. Dodnes všichni draci žijí ve své říši pod hladinou Dračího jezera se svými chrabry rytíři a lidem se už neukážou, protože na ně byli zlí. Ale zázraky se dějí, a proto se i dnes draci zjevují ve snech těm, kteří je milují. Už víte, jak vznikala jezera? Ne? Tak si tento příběh přečtěte znovu.

Kateřina Horníková, IX.C

KATEGORIE 8. – 9. ročník

Proza

3. místo

Rybaření

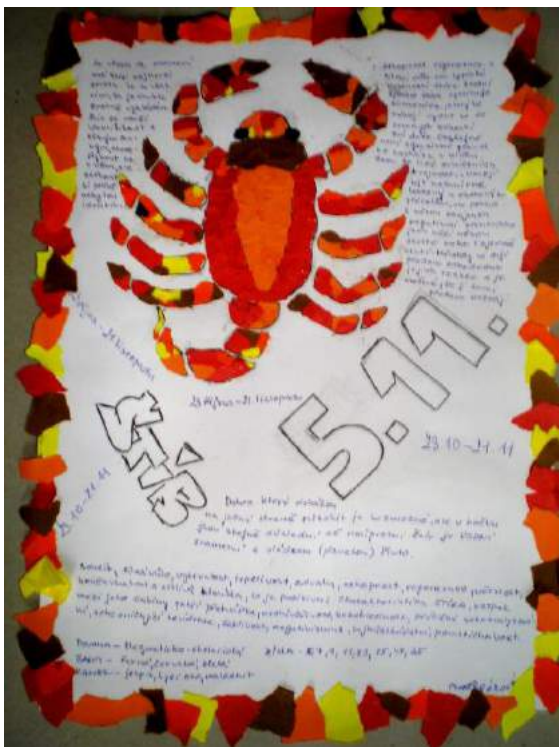
Rybaření je u nás v rodině velmi oblíbené. Můj otec i bratr si někdy velmi rádi odpočinou a vyrazí na lov ryb. Podle mne je to velmi nudný vodní sport, pro ně je to vášeň a pěkný relax. Jednou jsem se rozhodla, že pojedu s nimi. „Když je to relaxování, chci tedy taky relaxovat,“ prohlásila jsem.

Ráno mě ovšem čekala nepříjemná věc, a to budíček už v časně ranní hodině. V 4:30 se mnou začloul mal bratr, ať vstávám, ráno je prý chytání nejlepší. Ač nerada, vylezla jsem. Než se ovšem chlapi připravili, byla to doba. Všechny ty pruty a návnady a ještě spousta dalších krámů, než to naskládali do auta, trvalo to celou věčnost. Když vše bylo na místě, mohli jsme vyrazit. Konečně jsme po těch všech odbočkách a lesních cestičkách dojeli do cíle. Chlapi si to všechno harampádí vzali a připravili na místo. Teď stačilo jen nahodit.

„Když chceš rybařit, tak se vším všudy. Tady máš prut a zkus si nahodit,“ řekl mi otec a vysvětlil, co, kde a jak mám držet, aby to bylo správně. Uchopila jsem prut a prudce jím švihla. Můj háček s návnadou spadl asi deset metrů od břehu do vody. Pro mě to byl úspěch, nikdy předtím jsem totiž nenahazovala. „Celkem dobrý,“ řekl mi po chvíli bratr, který měl svůj háček o kousek dál. „Tak teď musíš sledovat policajta a když se bude pohybovat a pořád houpat, tak máme možná rybu,“ vysvětlil mi bratr a po chvíli i otec.

Mě žádný „policajt“ nezajímal. Já jsem se spíš rozhlížela kolem a pozorovala tu krásnou přírodu. Stromy, trávu, vodu a vycházející slunce. Nejvíce mě ovšem zajímala voda. Bylo krásné pozorovat, jak krásně šplouchají malinké vlny o břehy a také jak krásně se třpytí hladina, když na ni dopadne paprsek právě vycházejícího slunka. Když jsem se nadechla, cítila jsem tu krásně čistou přírodu kolem. V trávě byly schované maličké kapičky ranní rosy, třpytily se o sto šest, jak tisíce perel.

Když už jsem tady, musím vyzkoušet vodu. Sedla jsem na břeh a koukla se na svůj odraz na hladině. Voda byla krásně čistá, ne sice průzračná,

M. Pulkrábová (VI.A) – Štír – 3. místo

Pro mě to byl ohromný zážitek a velice mě potěšilo, že jsem mohla být u toho, jak se krásně relaxuje u vody. A chytají ryby. A jak to dopadlo s kapříkem? Ten si teď někde spokojeně plave a užívá si vody a svobody, pustili jsme to totiž zpět do rybníka...

Michaela Jakoubková, VIII.A

ale vypadala teple, ovšem zdání klame. Pěkně studená, až jsem se trochu lekla.

Najednou na mě bratr zavolal, že máme rybu, ať ji jdu vytáhnout. Zvedla jsem se a spěchala jsem, abych nepřišla o to hlavní, kvůli čemu tady jsme. Uchopila jsem prut a podle otcových instrukcí dělala vše proto, abych vytáhla ven z vody krásného kapříka. Prut se těžce ohýbal, až jsem si jednu chvíli myslela, že se zlomí.

A už to bylo, podběrákem jsem vytáhla krásného, a hlavně velikého kapra. Naměřili jsme mu 65 cm, takže žádný kapřík to nebyl, jak jsem si myslela.

KATEGORIE 8. – 9. ročník

Próza

3. místo

Po řece Dyji – život u řeky

Když půjdeme pěšky od pramene Dyje z Panenské Rozsičky, dojdeme za chvíli až k vesničce Žatec. Právě tam je moje rodiště. Domeček s velkou zahradou je hned první od mostu, pod kterým teče řeka Dyje. A když se někdo ptá, co to tady teče za potok, hrdě odpovídáme, že to není potok, nýbrž řeka Dyje.

Je to fantastické narodit se poblíž řeky, kterou se v létě brodíte a zároveň v ní chytáte pstruhy či jiné lelký. S kamarádkou Míšou a sestrou Májou jsem zažila takových příhod a dobrodružství, že by to bylo na dlouhé vyprávění, ale přece jen něco vám povím.

Jednoho krásného léta jsme se rozhodly s kamarádkami udělat si skrýš, aby nás moji mladší bráškové nerušili. Byli ještě hodně malí a k vodě nesměli, a tak jsme si postavily skrýš na ostrůvku uprostřed řeky.

Pak jsme tam rády a často chodívaly. Povídaley jsme si a hrály. Jednou, když jsme zase byly na svém oblíbeném ostrůvku, uslyšely jsme chřastění a šustění ze stráně blízkého lesíka. Hned nás napadlo, že nás ti kluci přece jen našli. Proto jsme se ještě víc přikrčily a byly potichu a čekaly, co se bude dít. Ale nedělo se nic, bylo to divné, že by kluci zůstali taky v klidu? To bylo podezřelé a najednou jsme dostaly strach. Byla ve mně malá dušička, když jsem se odhodlala a vykoukla. Moje překvapení bylo veliké. Přímo naproti mně stála krásná malá srnečka! Ta byla nádherná! Jakmile mě však spatřila, lekla se a utíkala zpátky do lesa.

Máme tu „naši řeku“ moc rádi, a to přesto, že nás někdy dokáže i pozlobit. Bývá to na jaře, když taje sníh, nebo v létě po příchodu deštích. To je pak plné koryto a voda si klidně přeteče přes most, na silnici a taky na naši zahradu. Ale my se na ni nezlobíme, velkou škodu nikdy nenapáchala, my jsme rádi, že ji tu máme a můžeme si u ní hrát, nabírat vodu na kytíčky a taky v zimě bruslit na její zmrzlé hladině! To máme na kluziště pár kroků, jé, my se máme!

Jana Knosová, VIII.A

KATEGORIE 8. – 9. ročník

Poezie

1. místo

Cesta vody

M. Knosová (VII.B) – U vody –
2. místo

Nejdřív malý pramínek,
který přes pohoří teče,
potom samý kamínek,
to už se ta voda vleče.

Všechny malé říčky lesní,
mezi stromy klikatí se,
všichni v lese strašně mlsní,
k dobré vodě naklání se.

Prudké řeky jsou tu dále,
voda přes kameny skáče,
šumění a hukot stále
probouzí tu všechny spáče.

Na konci se sladká voda
vlévá do té slané,
jenom jestli není škoda,
že se řeka mořem stane.

Jan Lněnička, VIII.A

KATEGORIE 8. – 9. ročník

Poezie

2. místo

Ledové království

Z rybníku království ledové,
pro mnohé mámení medové,
rampouchy se třpytí krásně,
člověk z toho skládá básně.

Mráz tě štípe do tváří,
obraz zimy dotváří,
zuby se ti zas drkotají,
tohle nikdo neutají.

Zdá se mi to? Venku sněží!
Ven radostně děti běží,
budou stavět sněhuláka,
každého ten nápad láká.

Zima vládne světem,
pryč s každým květem,
začaruji celý kraj
v můj ledový ráj!

Veronika Baborová, IX. .A

V. Pulkrábová, M. Smejkalová (IX.A)

Slza v oku – 2. místo

KATEGORIE 8. – 9. ročník

Poezie

3. místo

Proměny

Obraz slunce na hladině,
prohlížím si téměř denně.
Jedno velké zrcadlo je z ní,
u vody se vždy krásně sní.

Voda je dar největší,
žít bez ní nám nesvědčí.
Pramen ze skály tekoucí,
je jak život kvetoucí.

Z hlubin si razí cestu ven,
je to jako sen, je to sen.
Jak hlavou se myšlenka valí,
tak voda po dešti se kalí.

Časem se rány hojí
a špíny se voda bojí.
Tak kalná voda se ustálí
a život se z ní zrodí.

Klára Pelejšová VIII.A

M. Jehličková, K. Křížková (VIII.A)
Ve vodě a kolem vody – 1. místo

KATEGORIE 8. – 9. ročník

Poezie

Cena poroty

Voda

(československá báseň o vodě)

J. Horníková, P. Komínová (IX.B)

Z vodní říše – 3. místo

Teče teče vodička
pluje si tam rybička.
Ta moje rybička
jmenuje se Anička.

Tu našu vodičku
mám ji rád jak
svoju mamičku.
Teče k nám cez čističku.

A ty rybičky pěkné jsou,
ve vodě si jen plujou.
Bez vody se nedá žít,
proto ji musíme pít.

Ach ta naša rybička
moc smutná je,
že jí přítel odpluje...

Erik Billý, IX.B